

ROBERT CRAIS

Slib

Elvis Cole, Joe Pike, Scott James a legendární
policejní pes Maggie – tentokrát pohromadě.
Dodává někdo výbušniny teroristům?

Robert Crais

SLIB

Robert Crais

SLIB

Přeložili

Hana a Martin Sichingerovi

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Veškerá podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

Copyright © 2015 by Robert Crais

Translation © Hana a Martin Sichingerovi, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-682-8 (pdf)

*Randymu Shermanovi,
pilotovi, chirurgovi, parťákovi a nejlepšímu příteli,
jakého si můžete přát, aby vám kryl záda
nebo vedl formaci.*

TAKOVÝ
OBYČEJNÝ DŮM

1

Pan Rollins

Žena stála ve vzdáleném koutě tmavé místnosti ukrytá ve stínu jako ryba v kalné vodě. Byla malá, silnější a podsaditá. V kožené bundě ozdobené třásněmi vypadala možná silnější, než byla, ale nikdy to nebyla žádná krásvice. Panu Rollinsovi připomínala přezrálou broskev, a to dost vystrašenou broskev.

Ze zamračené noční oblohy se vytrvale lil déšť. Zašlý jednolůžkový pokoj v domku západně od Echo Parku páchl chlorovým čističem a čpavkem, přesto byla okna zavřená, rolety spuštěné a dveře zamčené. Místnost osvětlovala jen lampička s pětadvacetiwattovou žárovkou. Ze zápachu chemikálií bolela pana Rollinse hlava, ale okna otevřít nemohl. Byla napevno přišroubovaná.

Rollins nebylo jeho pravé jméno, ale ani žena s mužem zřejmě nepoužívali svá skutečná jména. Amy a Charles. Amy od jejich příchodu neproněsla víc než tři slova. O konverzaci se staral Charles, a Charles začínal být netrpělivý.

„Jak dlouho to bude ještě trvat?“

Chemikova odpověď zněla rozmrzele.

„Dvě minuty, člověče. Klídek. Vědu neuspěcháte.“

Chemik, nervózní pankáč s potetovanými pažemi, se hrbil nad konferenčním stolem. Na hlavě měl čelovou

svítilnu. Zahříval obsah skleněné nádoby nad malým kahanem a sledoval dva měřáky připomínající odulé ovladače od televize. Rollins na něho narazil před osmi lety, při vaření metamfetaminu, a od té doby se na něj obracel často.

Charles byl dobře ustrojený muž s upravenými hnědými vlasy a šlachovitou postavou tenisty. Pan Rollins od Charlese nakupoval loni třikrát a pokaždé všechno proběhlo hladce. Proto Charlesovi dovolil přivést s sebou tuhle ženu, jenže teď, když ji viděl, nechápal, proč sem vůbec chtěla jít. Vždyť sakra málem vyletěla z kůže, když je pan Rollins šacoval a nutil je vzít si rukavice. Každý, kdo šel dovnitř, si je na jeho pokyn musel navléct. Rollins tu nikomu nedovolil jíst ani pít. Nikdo tu nesměl žvýkat nebo kouřit cigarety. Seznam byl pěkně dlouhý. Pravidla pana Rollinse.

S úsměvem si upravil rukavice.

„Potí se v nich ruce, vidíte, Amy? Víím, že je to nepříjemné, ale už jsme skoro hotovi.“

Charles odpověděl za ni:

„Je v pohodě. Povězte svému muži, ať sebou hodí, abychom odsud mohli vypadnout.“

Chemik zamumlal: „Jděte do hajzlu.“ Nezvedl přitom oči od práce.

Rollins se znovu usmál na Amy a pak se zaměřil na kulatou plastovou nádobu vedle chemika. Byla plná hmoty připomínající jogurt a na dotek měla konzistenci modelíny.

„Kde jste k tomu přišli?“

Charles zase odpověděl místo ní:

„Už jsem vám řekl, kde to bereme.“

Rollins si v duchu představoval, jak Charlesovi tiskne k zadku pistoli a natahuje závěr, ale nedal své pocity najevo.

„Jen se snažím konverzovat. Amy je nějaká nervózní.“

Charles se koukl na Amy.

„Je v pohodě.“

Když Amy konečně promluvila, zněl její hlas tichounce, skoro jako šepot.

„Zvládám to.“

Chemik se ušklíbl.

„Jo. Jasně.“

Vtom se chemik narovnal a pohlédl na Rollinse.

„Ten, kdo tohle vyrobil, odvedl prvotřídní práci. Je to slušná nabídka, člověče.“

Charles si založil paže na hrudi. Samolibě se ušklíbl.

„Vidíte?“

Na Rollinse to učinilo dojem. Materiál, který byl v plastové nádobě, nebylo snadné získat. Charles tvrdil, že žena ho má dvě stě kilogramů.

„A co tagy?“

Chemik zhasnul kahan a odpojil měřáky.

„Etylenový test nic neprokázal. Až zpracuju vzorek doma, budu znát obsah v promile, ale je to čistý materiál, člověče. Neoznačený. Nedá se vysledovat.“

Rollins poděkoval chemikovi, který si sbalil vybavení a odešel přes kuchyň zadním východem ven. Do střechy bubnoval jemný zimní dešť.

„Takže co?“ zeptal se Charles. „Dohodneme se?“

Rollins zavřel víko plastové nádoby.

„Kupec si udělá vlastní testy. Pokud se jejich výsledek bude shodovat, jsme ve vatě.“

Amy opět promluvila, ale tentokrát to znělo vystrašeně.

„Připravím kupci klidně víc. Můžu toho vyrobit, kolik bude chtít.“

Charles ji chytil za ruku a snažil se ji odvést.

„Napřed chceme vidět prachy.“

Amy se nehýbala.

„Musím se s nimi sejít. To je jediná moje podmínka.“

„Teď ne.“

Charles ji tlačil k předním dveřím jako nákupní vozík. Rollins je rychle zastavil.

„Zadními dveřmi, Charlesi. Nikdy ne předními.“

Charles otočil ženu a nasměroval ji ke kuchyni. Musel na ni naléhat, aby se konečně pohnula, a snažil se ji dostat z domu co nejrychleji.

Rollins otevřel zadní vchod a požádal je o rukavice. Vlídne se na Amy usmál.

„Kupci nemají rádi, když se s nimi chce někdo sejít, ale kvůli vám udělají výjimku, Amy. To vám slibuju.“

Vypadalo to, že se Amy každým okamžikem rozpláče, ale Charles ji popadl za ruku a táhl pryč, dokud nezmi-zeli v dešti.

Rollins zamkl kuchyňské dveře, rychle přešel k před-ním a vyhlédl ven kukátkem. Když se Charles s Amy ob-jevili na hlavní ulici, vrátil se do kuchyně a otevřel zadní vchod, aby vyvětral. Malý zadní dvorek byl temný a chrá-něný před pohledy sousedů přerostlými keři a rozloži-tým hruškovcem.

Rollins zůstal stát v zadních dveřích, vdechoval čerstvý vzduch, který nepáchl po čpavku, a zatelefonoval kup-ci.

„Dobré zprávy.“

Kódovaný způsob, jak sdělit, že test dopadl dobře.

„Výborně. Někoho pošlu.“

„Dnes.“

„Ano. Hned teď.“

„Máte tu i to ostatní. Minulý týden jsem vám říkal, abyste se stavil pro zboží.“

„Někoho pošlu.“

„Chci, aby to zmizelo. Všechno.“

„Odnese to.“

Rollins přenesl plastovou nádobu s ostatními věcmi do ložnice a vrátil se do kuchyně. Stále měl gumové rukavice, které si nesundá, dokud dům neopustí. Pod dřezem skla-doval litrový rozprašovač s chlorovým roztokem, kterým postříkal kuchyňskou linku, podlahu i dveře. Nastříkal ho také na konferenční stůl, na kterém chemik pracoval,

a na židli, kde seděl. Pak na podlahu v obývacím pokoji a zárubně mezi kuchyní a obývánkem. Rollins věřil, že chlor zničí veškeré enzymy a tuky, které by se našly v otiscích prstů a slinách, a tím odstraní všechny důkazy DNA. Nebyl úplně přesvědčený, že je to pravda, ale zdálo se mu, že to dává smysl, a tak dům vystříkal chlorovým roztokem pokaždé, když ho použil.

Když si pan Rollins dům pořídil, provedl v něm několik úprav, aby lépe vyhovoval jeho potřebám, například zašrouboval napevno okna a do dveří instaloval kukátka. Žádné výstřednosti, nic drahého, a nic, čím by přitáhl pozornost sousedů, z nichž ho nikdo neznal, nikdo se s ním neseznámil a snad ho dokonce ani neviděl. Rollins dům udržoval v takovém stavu, aby nepřitahoval pozornost. Občas tu nechal bydlet někoho, s kým se neznal, a jen tak dlouho, aby si sousedé mysleli, že je dům pronajímán. Když si pan Rollins dům koupil, nevybudoval z něj pevnost, jen relativně bezpečné místo, odkud mohl páchat své zločiny.

Rollins uklidil chlorový čistič, vrátil se do obýváku a zhasl lampu. Potmě seděl, poslouchal noční déšť a páčilo ho v nose.

9.42 p. m.

21.42

17.42 času Zulu

Pan Rollins nesnášel čekání, ale jestli Charles a Amy nelhali, byly v sázce velké peníze. Rollinse napadlo, jestli ji Charles bije. Vypadal na to. A ona také. Rollinsova starší sestra si vzala muže, který ji roky týral, dokud ho Rollins nezabil.

Rollins opět zkontroloval čas.

21.51

Rollins položil pistoli na pohovku. Dlaň nechal na zbrani, zkontroloval čas a zavřel oči.

21.53

Přestalo pršet.

22.14

Na přední dveře někdo zaklepal.

Rollins vyskočil a doběhl do kuchyně. Člověk, kterého pošle kupec, by nikdy nepoužil přední vchod. Takové bylo pravidlo. Všichni chodili zadem.

Než Rollins tiše zavřel a zamkl kuchyň, znovu se ozvalo klepání na přední dveře.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Rollins se zul a přeběhl k nim.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Pan Rollins zamžoural do kukátka a uviděl dospělého muže v tmavé nepromokavé bundě. Kapuci měl dole a rozepnutý zip odhaloval křiklavou košili. Věk kolem čtyřiceti, běloch, tmavé vlasy. Muž stiskl zvonek, který nefungoval, tak znovu zatukal.

Rollins vytáhl pistoli a dál ho pozoroval.

Muž pár vteřin čekal a pak konečně odešel.

Rollins ještě dvě minuty vyhlížel ven. Kolem projelo auto a prošel pár, schoulený pod deštníkem, i když už dávno nepršelo. Svět venku vypadal normálně, ale zdálky zaznělo kvílení sirény. Rollinse se zmocnil divný pocit.

22.32

Znovu zavolal kupci.

„Víte člověk, kterého jste poslal, že má jít zadem?“

„Ano. Jistě. Už tam byl.“

„Jestli jste někoho poslal, neukázal se.“

„Nezavěšujte. Zjistím, co se děje.“

Rozezněla se druhá siréna. Blíž.

Kupec se znovu ozval.

„Už by tam měl být. Něco tu nehraje.“

„Jsem tady jako v pasti. Potřebuju zmizet.“

„Přineste mi zboží sám. Ne sem ke mně. Někdo se s vámi sejde u MacArthurova parku, na severovýchodním rohu.“

Rollins pocítil nával vzteku, ale udržel hlas v klidu. Díky tomuhle muži vydělal majlant a chtěl vydělat další.

„Znáte pravidla, Eli. Nebudu jezdit po ulicích s vaším zbožím v autě. Přijďte si to svinstvo vyzvednout.“

Rollins právě schovával telefon do kapsy, když se ozvalo křupání vlhkého písku na zadním dvorku a bouchání na dveře.

Odběhl do kuchyně, nahlédl do kukátka a spatřil známou tvář. Carlos, nebo tak nějak. Leskly se mu oči a ztěžka dýchal, když Rollins otevřel.

Rollins vytáhl z kapsy rukavice.

„Navlíkni si to, pitomče.“

Carlos rukavice ignoroval, vřítel se do obýváku, za sebou trousil bláto a trávu. Vykoukl nejbližším oknem, holými prsty se dotýkal rolet. Nad hlavami jim přeletěla helikoptéra tak nízko, že se domek otrásal.

„Kašlu na rukavice. Slyšíš to? Mám v patách fízly, čéče. To je síla! Setřás jsem ty jejich modrý zadky!“

Helikoptéra se s burácením vzdálila, ale nepřestala kroužit kolem.

Rollinse se zmocnil strach. Přestal myslet na bláto, trávu a otisky prstů na roletách. Vykoukl mezerou vedle rolety a uviděl, jak vedlejší ulici propátrává ostrá záře reflektoru.

„Přivedl jsi sem policajty.“

Carlos se otočil od okna a smál se.

„Setřás sem je, kámo. Nemaj páru, kde teďka sem.“

Rollins měl pocit, že mu hlava praskne vzteky. Helikoptéra kroužila nad nimi, její světla zářila skrze rolety. Burácení rotoru se o něco vzdálilo.

„Jak se to sakra stalo?“

„Znají můj ksicht. Je na mě vydanej zatykač, chápeš? Klídek.“

Carlos skočil na pohovku a hihňal se, poháněný adrenalinem a chemikáliemi. Nohy v zablácených botách si položil na polštáře.

„Nemaj páru, kde jsem. Projdou kolem a budou čmuchat dál.“

Rollins si uspořádával myšlenky. Dům je teď na odpis. Zboží v ložnici také. Bláto a tráva už nehrály roli. Rollins si nemohl dovolit, aby ho tu našli s těmi věcmi v ložnici a tímhle uhihňaným idiotem na pohovce. Připustil si nezpochybnitelná fakta a to mu do určité míry přineslo klid.

Ani pistole mu teď k ničemu nebyla. Vrátil se ke skříňce, ve které uchovával chlorový čistič, a vyndal odtud čtrnáctipalcový hasák. Mohl vážit klidně kilo a půl či dvě.

Carlos stále ještě ležel natažený na pohovce, když se pan Rollins vrátil do obýváku. Beze slova došel dlouhými kroky k němu a tvrdě ho udeřil hasákem. Cítil, že hlava praskla hned při první ráně, ale přidal raději ještě další dvě. Zahodil hasák na zem a natáhl si pár nových rukavic. Vtiskl Carlosovi do rukou pistoli, do obou, aby to vypadalo, že Carlos se zbraní manipuloval, a pak ji pohodil vedle hasáku. Kdyby Rollinse chytili, nechtěl mít u sebe zbraň.

Kolem přeletěla helikoptéra. Rolety se rozzářily jako oslepující bílé obdélníky a vzápětí zase zčernaly.

Rollins sprintem doběhl k předním dveřím a vykoul ven kukátkem. Po chodníku přecházel policista a další se bavil s lidmi na druhé straně ulice. Rollins zavřel oči. Začal pomalu rovnoměrně dýchat a počítal do sta. Pak znovu vyhlédl kukátkem. Policisté byli pryč.

Rollins se vrátil do kuchyně. Měl na sobě tmavé sportovní sako a kalhoty. Budou potřísněné krví, ale na tmavé látce to ve tmě nebude vidět. Měl nylonovou bundu do deště, ale rozhodl se, že si ji nevezme. Sportovní sako bylo lepší. Policisté hledají mladého Hispánce v černém triku, ne staršího, slušně oblečeného bělocha. Auto měl zaparkované několik bloků odtud. Pokud se mu podaří dostat se z domu a z oblasti, kterou policisté sledují, mohl by to přestát.

Světla se znovu objevila a zmizela.

Rollins se dal do pohybu, když se rozhostila tma. Ote-

vřel dveře v kuchyni, stáhl si rukavice a vyšel ven. Na zadním dvorku stál policista s německým ovčákem. Byl to obrovský netvor s rozzuřenýma očima a tesáky jako nože. Vrhł se po něm a psovod něco zakřičel.

2

Elvis Cole

Meryl Lawrenceová mi dala jen tři věci, když si mě oné deštivé noci najala, abych našel Amy Breslynovou. Dala mi adresu v Echo Parku, dva tisíce dolarů v hotovosti a firemní osobní složku s tolika informacemi o její nezvěstné přítelkyni, že ji mohla klidně sepsat samotná NASA. Pravděpodobně ji také sepsala. Dala mi tyhle tři věci, ale nic dalšího. Všechno ostatní bylo tajné.

Adresa v Echo Parku byla čtyři nebo pět let stará a nejspíš už neplatila, ale měl jsem to po cestě, když jsem se vracel domů. V půl desáté a deset minut téže noci – dvaapadesát minut poté, co jsem souhlasil, že najdu Amy Breslynovou – jsem v mírném deštíku zaparkoval pod pouliční lampou jeden blok od domu v Echo Parku. Zaparkoval bych blíž, ale nenašel jsem volné místo. Zachránil mě požární hydrant. Za okny protějščího domu honila pubertální slečna malého kluka. V sousedním domě šlapala do pedálů rotopedu starší dáma v růžových legínách. Za mnou se plešatý muž smál u televize obrovské jako celá stěna. Půl deváté bylo brzo. Ve všech domech v ulici bylo živo, kromě toho, do kterého jsem šel. Ten byl temný a opuštěný, takže bylo jasné, že to bude ztráta času.

Pozoroval jsem starší dámu, když mi zazvonil telefon.

„Elvis Cole, detektivní agentura. Pracujeme i v dešti.“
Vtípky. Nejlepším publikem jsem si já sám.

Do tmy zazněl tichý hlas Meryl Lawrenceové.

„Našla jsem klíč od jejího domu. Asi spadl z palubní desky. Ležel pod předním sedadlem.“

Sešel jsem se s Meryl Lawrenceovou v jejím autě za knihkupectvím Vroman's v Pasadeně. Najala si mě na parkovišti, protože nechtěla, aby nás spolu někdo viděl. A zaplatila hotově, aby neexistoval žádný důkaz naší spolupráce. Podobně jako Amy Breslynová byla má známost s Meryl Lawrenceovou přísně tajná.

„Dobrá práce,“ pochválil jsem ji. „Už tam nemusím lézt komínem.“

„Vrátíte se sem? Dám vám klíč a kód od alarmu.“

„Dnes večer už ne. Jsem u Lernerova domu.“

Hlas jí ožil. „Viděl ji?“

„Ještě jsem s ním nemluvil. Čekám, až přestane pršet.“

„Aha.“

Znělo to zklamaně. Adresa patřila začínajícímu spisovateli Thomasi Lernerovi. Lerner a Amyin syn Jacob vyrůstali společně. Po střední škole se Lerner chtěl stát spisovatelem, tak si pronajal laciný byt v Echo Parku a začal psát. Jacob Breslyn se vydal na dráhu novináře a spokojeně si cestoval po světě, dokud jeho a dalších třináct lidí nezabil výbuch bomby při teroristickém útoku v Nigérii. Jak mi Meryl řekla, Amy se po Jacobově smrti změnila. Stáhla se do sebe a už nikdy nebyla stejná jako dřív. Nyní, šestnáct měsíců po Jacobově smrti, Amy prostě odešla, zmizela, vypařila se, zkrátka byla pryč. Meryl netušila, jestli je Amy s Lernerem v kontaktu, nebo jestli na adrese v Echo Parku Lerner ještě bydlí, ale měla pocit, že pokud by někdo mohl znát Amyina tajemství, byl by to ten, kdo se přátelil s jejím synem.

„Nezdá se, že by byl někdo doma. Jestli tady je, zeptám se, co ví. Pokud se přestěhoval, možná dokážu zjistit, jak ho najít.“

„Zeptejte se, jestli se nezmiňovala o svém příteli.“

Na parkovišti u Vroman's mluvila o příteli pořád dokola. Meryl Lawrenceová se s ním nikdy nesetkala, nevěděla, jak se jmenuje, nedokázala ho popsat, ale byla si na sto procent jistá, že ten muž má v Amyině zmizení prsty. Někdy je prostě musíte nechat vypovídat.

„Poptám se.“

„Setkala jsem se s Thomasem jenom jednou, ale měl by si to pamatovat. Povězte mu, že jsem se s ní nedokázala spojit, a tak mám obavy, ale neprozrazujte mu, že jsem vás najala, a prokristapána hlavně se mu ani slovem nezmiňujte, o čem jsme spolu mluvili.“

„Umím si poradit.“

„Vím, že to umíte, ale chci si být jistá, že mi rozumíte. Všechno, co jsem vám sdělila, je jen a jen mezi námi.“

„Kdybych v tom uměl chodit jen o trochu líp, nechal bych si to vytetovat na čelo.“

Meryl Lawrenceová po mně chtěla, abych jí slíbil mlčenlivost, protože se bála. Byla manažerka společnosti Woodson Energy Solutions, ve které Amy Breslynová pracovala čtrnáct let jako vedoucí chemické výroby. Vyráběli palivo pro ministerstvo obrany, což znamenalo, že jejich práce byla tajná. První, na co se zeptala, když jsme se sešli, bylo, zda slovo důvěrné na mé vizitce skutečně znamená důvěrné.

„Ano, paní, znamená,“ odpověděl jsem jí.

„Přísahaňte mi na to. Slibte mi, že neprozradíte ani slovo.“

„Slibuji.“

Před čtyřmi dny si Amy Breslynová vzala dovolenou. Bez vysvětlení a bez předchozího upozornění. Oznamovala to mailem. Meryl a její nadřízení se pokoušeli s ní spojit, ale nebrala telefony a na zprávy neodpovídala. O den později zašla Meryl do Amyina domu. Amy byla pryč, ale nezdálo se, že by v domě bylo něco v nepořádku. Další den Meryl zjistila, že v Amyině oddělení chybí čtyři sta

šedesát tisíc dolarů. Meryl si ten objev nechala pro sebe. Věřila, že k tomu její přítelkyni někdo přinutil, a doufala, že situaci vyřeší, aniž by se o tom dozvědělo vedení. Najala si mě soukromě, společnost o tom neinformovala. Nedala mi přístup do Amyiny kanceláře ani firemního mailu a neposkytla mi žádné informace související s prací Amy Breslynové. Bezpečnost.

„Klíč si u vás vyzvednu zítra ráno. Chcete se sejít na stejném místě?“

„Ach bože, ne. To je příliš riskantní. Zítra musím jet do West Hollywood. Vyberte místo a naplánujte to na sedmou.“

Navrhl jsem parkoviště na rohu ulic Fairfax a Sunset. Meryl Lawrenceové se zamlouvala parkoviště.

„Dobře, zítra v sedm, pokud se nic nezmění. Možná se vám to dnes večer podaří vyřešit a ušetříte nás dalších potíží.“

Při pohledu na opuštěný temný dům jsem o tom ale pochyboval.

„Ještě prší?“

„Ano.“

„Jestli vážně děláte i v dešti, vystupte z auta a najděte ji.“

Novou zaměstnavatelku jsem měl hodinu, a už jsem si na ni stihl udělat názor.

V mlhavé záři pouliční lampy jsem začal listovat složkou Amy Breslynové. Firemní fotografie ukazovala silnější ženu se světle hnědými vlasy, jemnými rysy a smutnými očima někoho, kdo přišel o jediné dítě z důvodů, které duševně zdravý člověk nemůže pochopit. Pokud používala líčidla, nepoznal jsem to. Byla nevýrazná jako šedá myška, až na to, že tahle konkrétní šedá myška měla doktorát z chemie na Kalifornské univerzitě. Zasnul jsem si fotografii do kapsy.

Když po několika minutách přestalo pršet, vystoupil jsem a došel k Lernerovým dveřím. Visela nad nimi lampa, ale žárovka byla stejně temná jako zbytek domu.

Zaklepal jsem, počkal pár vteřin a znovu zaklepal. Stiskl jsem zvonek, ale fungoval asi tak jako lampa. Skvělé.

Ještě jednou jsem zatukal a pak jsem se vrátil k autu.

Čekal jsem dvanáct minut, a právě když jsem se rozhodoval, zda ještě zůstanu nebo se vrátím ráno, přeletěla nade mnou burácející helikoptéra tak nízko, že se mé auto roztrásllo. Světlo reflektorů vrtulníku se plazilo po okolních domech a odráželo se od čerstvě zmoklých střech. Vykoukl jsem z okýnka, abych lépe viděl. Ulici o tři bloky dál náhle zahradilo auto s majákem a ve zpětných zrcátkách se rozsvítila další světla. Křižovatku o blok za mnou zatarasil další policejní vůz. Nahoře stále burácela helikoptéra a reflektorem propátrávala okolí. Otáčel jsem se jako na obrtlíku. Ať se dělo cokoli, dělo se to rychle. K prvním dvěma autům se rychle připojila další, zalévala domy rudými a modrými záblesky a současně ulici zaplavila armáda uniformovaných policistů.

Lidé, kteří v ulici bydleli, vykukovali z oken nebo vycházeli na chodník. Vystoupil jsem z auta a přihlížel s nimi. Losangeleská policie se stahovala kolem jejich čtvrti jako sbírající se bouře.

Na prahu domu za mnou se objevil menší muž v seprané mikině a se španělským přízvukem na mě zavolal.

„Co to dělají?“

„Uzavírají oblast. Myslím, že někoho hledají.“

Došel ke mně. Do dveří si místo něho stoupla žena s miminkem v náručí.

Vrtulník líně opsal široký oblouk o čtyři bloky dál, otočil se a zem kolem nás zaplanula ostrou září pátracích reflektorů. Na okamžik nás jasné bílé světlo přinutilo zavřít oči a náhle zmizelo tak rychle, jako se objevilo.

Muž si zahákl palce do kapes.

„Kolem je to samej zločin. Mám v domě děcka.“

Ukázal jsem na Lernerův dům.

„Tamhle v sousedním bloku. Bydlí tam Thomas Lerner?“

Zahleděl se tím směrem.

„Kdo?“

„Mladý. Běloch. Mělo by mu být tak osmadvacet, devětadvacet. Thomas Lerner.“

Kroutil hlavou dřív, než jsem stihl domluvit.

„Bydlíme tu tři roky, a žádnéj Thomas Lerner tam nikdy nebyl.“

„Lerner.“

„Když jsme se sem nastěhovali, bydlely tam nějaký černošky, ale už jsou pryč. Pár týdnů tam byl nějaký Filipínec a taky chlápek ze San Salvadoru, ale to už je pár let. Teď tam nebydlí nikdo.“

Nebyla to tak špatná informace. Pokud je nemovitost určená k pronájmu, mohl by její majitel mít Lernerovu pozdější adresu, nebo alespoň nájemní smlouvu. Ve smlouvě o nájmu bych mohl najít jména a adresy Lernerových zaměstnavatelů, doporučení a možná adresu Lernerových rodičů. Mělo by to být snadné.

Několik policistů postupujících od jedněch domovních dveří ke druhým se pomalu blížilo k nám. Na chodníku k nám přistoupil černovlasý policista. Na límečku měl proužky seržanta a na jmenovce napsáno ALVIN.

„Co se děje?“ zeptal jsem se ho.

„Pronásledujeme podezřelého. Hispánec, mezi pětadvaceti a třiceti. Má na sobě černé tričko s obrázkem lebky na přední straně. Viděli jste tady někoho takového?“

Odpověděli jsme, že ne.

„Co udělal?“ chtěl vědět majitel domu.

„Je na něj vydaný zatykač pro vraždu. Identifikovali jsme ho ve Vermontu a pronásledovali až sem. Jsme si celkem jistí, že je někde v téhle čtvrti.“

Majitel domu se ohlédl po manželce a ztišil hlas.

„Máme malý děcka, pane. Nechci, aby se tady střílelo.“

„Zamkněte si dveře a zavřete okna, ano? My ho najdeme.“

Hledáme ho ze vzduchu, máme tu lidi a psy. Zůstaňte uvnitř a nic se vám nestane.“

Muž se vrátil do domu.

„Pustíte sem lidi, co se vracují z práce nebo večere a podobně?“ zajímal jsem se.

„Jistě, to není problém, ale jen do chvíle, než vypustí psa. Jakmile bude v oblasti pes, už sem nedovolíme vkročit nikomu.“

Podíval jsem se na černobílé policejní auto blokující křižovatku.

„A kdybych chtěl odjet? Mohl bych?“

„Můžete odjet, ale nejprve musíme obejít všechny domy a zazvonit na ně. Až to půjde, uvolníme někoho, kdo bude pouštět auta dovnitř a ven.“

„Fajn, strážníku. Díky.“

Čekala mě dlouhá noc.

Chvilí poté, co jsem se uvelebil v autě, začala helikoptéra vysílat nahrané hlášení. Informovalo obyvatele, že bude vypuštěn speciální policejní pes, a současně varovalo podezřelého, že má poslední příležitost se vzdát. Slyšel jsem štěkání, ale znělo z veliké dálky.

Policisté konečně obešli všechny domy a stáhli se zpět na křižovatku. Zhlédl jsem mezi nimi i Alvina a rozhodl se, že je vhodná chvíle k odjezdu. Zasunul jsem klíček do zapalování, když z domu Thomase Lernerova vyšel muž. Neviděl jsem jeho tvář, neviděl jsem ani černé tričko, ale podle toho, jak zvláště se pohyboval, mi bylo jasné, že něco nehraje. Nešel nedbale, chůzí člověka, který vyjde ven ze svého domu, a ani se nezastavil, aby se koukl na helikoptéru. Zůstal stát kousek od domu, ukrytý v rozeklaných stínech, a očividně se snažil zůstat nespátřen. Vystoupil jsem z auta, abych lépe viděl, ale ztratil se mi ve tmě. Pak světla reflektoru ozářila dvorek za jeho domem a někde blízko se zběsile rozštěkal pes. Stíny se pohnuly a muž se rozběhl pryč ode mě k nejbližší zahradě.

Vykřikl jsem a zamával na policisty za mnou.

„Alvine! Muž na útěku! TAM!“

Alvin něco volal, ale já už za tím člověkem vyrazil.

Muž ostře změnil směr, zamířil přes ulici a přeběhl slabě osvětlené prostranství. Zahlédl jsem tmavé sportovní sako a možná tmavé vlasy, ale to už mizel mezi domy. Alvin stále křičel. Mně se podařilo zmenšit náskok prchajícího, ale právě když jsem míjel Lernerův dům, vyřítil se před něj policista v obleku zásahových jednotek. Také hulákal a mířil na mě pistolí.

Ztuhl jsem na místě a rychle zdvihl ruce do vzduchu.

„Vyběhl odtud muž. Tamhle! Utíkal přes ulici.“

Policista ze zásahové jednotky na mě řval přes pistolí.

Jeden z policistů, kteří běželi za tímhle člověkem, zavolal:

„Je to civilista. Ten muž je civilista!“

„STÁT! Ani hnout!“

Nehýbal jsem se. Někde za mnou volal Alvin, že jsem civilista, a ten ze zásahové jednotky se klusem vrátil za dům. Alvin se dvěma policisty mě dohonili. Dvojice policistů pokračovala v běhu, ale Alvin mě popadl za paži.

„Človče, pomátl jste se? Chcete, aby vás zastřelili?“

„Z domu vyběhl muž. Utíkal naproti přes ulici.“

„Byl to náš muž? Dlouhé vlasy? Hispánec, černé tričko?“

„Napřed jsem myslel, že ano, ale teď nevím. Krátké vlasy. Měl na sobě sportovní sako.“

Alvin vysílačkou informoval policisty v okolí, že mají pronásledovat muže, který se vzdálil z téhle adresy, a dal jim stručný popis. Nad hlavami nám v těsných kruzích létala helikoptéra, pak se rychle odklonila a vydala se na lov. Vup, vup, vup lopatek rotoru bylo ohlušující.

Alvin překřikoval rámus.

„Chtěl jste si zahrát na hrdinu?“

„Na nic jsem si nehrál, Alvine. Uviděl jsem ho a myslel

jsem si, že je to váš člověk. Utíkal a vy jste byli blok za mnou. Připadalo mi to tak správné.“

Alvin náhle zvedl vysílačku a podíval se na dům.

„Máme ho.“

„Toho muže, kterého jsem pronásledoval?“

Namířil vysílačkou k Lernerovu domu.

„Ne, chytráku. Toho, kterého jste si myslel, že pronásledujete. Náš podezřelý z vraždy. Byl tady, ale už nikdy nikam neuteče.“

Pohlédl jsem na dům Thomase Lernerera a pocítil nepříjemné píchnutí v hrudi. Představoval jsem si, jak klepu a na opačné straně dveří leží jeho tělo. Představoval jsem si vraha jen pár kroků od sebe.

„Váš uprchlík byl v domě?“

„Pořád je. Vypadá to, že ho zabil ten grázl, kterého jste viděl utíkat.“

Alvin chtěl náš rozhovor ukončit, ale já se nehýbal.

„Alvine, hledám člověka, který tady kdysi bydlel. Před dvaceti minutami jsem tu klepal na dveře.“

Alvin na mě zíral, jako by mi nerozuměl.

„Nebyl jsem uvnitř. Párkrát jsem zaklepal, nikdo neotevřel, tak jsem se vrátil do auta. Zrovna jsem chtěl odjet, když jste sem vtrhli.“

Alvin mě požádal o doklad totožnosti. Podal jsem mu řidičský průkaz a licenci soukromého vyšetřovatele. Nad licenci se zamračil.

„Dobře, pane Cole, počkejte tady. Budou s vámi chtít mluvit.“

Alvin se ohlásil do vysílačky, ale dlouho mu nikdo neodpovídal. Reflektory helikoptéry olizovaly dokola Lernerův dům. Vtom Alvinova vysílačka vybuchla překotným hlášením. Alvin chvíli naslouchal, zbledl, nečekaně mě chytil za paži a postrčil směrem k okraji čtvrti.

„Jdeme. Někoho sem posílají.“

Alvinovo chování se ve vteřině změnilo. Skupinky policistů u aut se změnily. Domy a dvorky a noční mraky

se změnily a ve vzduchu bylo cítit napětí jako před bouří.

Alvin mě vlekl středem ulice, jako bychom se nepohybovali dost rychle. Policisté, kteří ještě před minutou stáli na okraji uzavřené oblasti, se rozprchli po okolí, znovu bušili na dveře, obličej napjatý a stažený úzkostí.

„Co se děje, Alvine? O co jde?“

Alvin přešel do běhu a já běžel s ním.

Když jsme míjeli domy, slyšel jsem, jak místní obyvatelé vyzývají, aby opustili své domovy. Někteří váhali. Jiní se okamžitě vyhrnuli na ulici. Policisté se pohybovali stále rychleji a jejich hlasy nabíraly na intenzitě. Široce otevřené oči jim ve tmě téměř svítily.

„Proč mají lidi odejít z domu?“

Alvin ještě přidal.

Když jsme doběhli na křižovatku, čekal na nás u tmavě modrého neoznačeného sedanu postarší detektiv v šedém obleku a vyšetřovatelka v modrých policejních kalhotách. Opodál stál uniformovaný velící důstojník, ale nevěnoval nám pozornost.

„To je on,“ ohlásil Alvin.

Detektiv rozevřel sako, aby mi ukázal odznak.

„Jsem Bob Redmon, pane Cole. Detektiv z oddělení v Rampartu. Toto je detektiv Furthová. Byli bychom rádi, kdybyste jel s námi.“

Furthová mi sotva věnovala pohled. Pozorovala muže a ženy, teenagery a malé děti, jak se hrnou uzavřenou oblastí, někteří nazlobení a rozmrzelí, jiní nervózní a vystrašení. Dav se rozrůstal a táhl se po celé délce chodníku.

„Povězte mi, o co jde, pane Redmone. Proč vyhánějí ty lidi z domů?“ dožadoval jsem se odpovědi.

Redmon mou otázku ignoroval.

„Dokud je to čerstvé, chápete? Nebude to trvat dlouho.“

„Zatknete mě?“

Otevřel zadní dveře auta a ukázal mi na sedadlo.

„Přivezeme vás zase zpátky.“

„Parkuju blok odtud.“

Furthová poprvé promluvila, bylo znát, jak je napjatá. „Sedněte si do auta, nebo vás rovnou zatkneme. Dělej, Bobe, chci odsud vypadnout.“

Znovu jsem se zeptal:

„Proč ty lidi evakuujete?“

Redmon mi beze slova přidržel dveře, dokud jsem nenastoupil. Oba nasedli hned po mně a Furthová nastartovala.

Z druhé strany křižovatky hlasitě zakvílela siréna. Přitřítla se velká černá dodávka s majáčky na střeše a prosvítila křižovatkou. Zlověstná dodávka s nápisem, který odpovídal na mou otázku.

Furthová se rozjela, pomalu kličkovala davem. Civěl jsem na dodávku. Pravidelné vup, vup, vup vrtulníku se odkudsi shora přidalo k tlukotu mého srdce. Když jsem sloužil v armádě, stejný zvuk mě uklidňoval. Těžký tep rotorů znamenal, že se objevil někdo, kdo vám může zachránit život.

Nesvěřil jsem policistům skutečný důvod své přítomnosti. Nezmínil jsem se o Amy Breslynové. Tehdy ještě ne, ale kdybych to byl udělal, mohlo být všechno jinak.

Meryl Lawrenceová mi toho o Amy Breslynové pověděla jen málo, ale najednou se zdálo, že tyto informace mají nový nebezpečný význam.

Slíbil jsem Meryl Lawrenceové, že si Amyina tajemství nechám pro sebe, a tak jsem to udělal. A mnohá si pro sebe nechávám dosud.

Minuli jsme dodávku, jejíž majáky tiše blikaly. Lidé na chodníku na ta světla civěli v transu, jako myš hypnotizovaná hadem. Já byl také v transu. Nápis na dodávce vysvětloval, proč nás ženou odtud.

PYROTECHNICKÁ JEDNOTKA.

3

Scott James,

důstojník jednotky psovodů K-9 losangeleské policie

Přerušovaný lehký déšť skrápěl Scotta Jamese, když mu nad hlavou přelétl vrtulník letecké podpory a oslepil ho svými reflektory. Scott zaclonil své parťačce oči.

„Příště mi připomeň, že si mám vzít sluneční brýle.“

Pátrací světlomet nightsun byl se svými třiceti miliony kandel jistě působivý, ale Scott dobře věděl, že kamery s vysokým rozlišením a optoelektrickým systémem nočního vidění odhalí posádku vrtulníku mnohem víc než reflektor. Policisté, psi, motory aut a cokoli dalšího, co produkuje tepelnou stopu, se na jejich monitorech rozzáří. Obrazovky nebeského nočního oka byly to nejlepší hned po rentgenu, ale nebyly neomylné.

„Když potřebují super schopnosti, stejně povolají K-9, víd, Maggie?“

Maggie mu olízla prsty a otočila se mu kolem nohou.

Maggie byla čtyřicetikilová černohnědě zbarvená fena německého ovčáka. Nic jí neudělalo větší radost než hra se Scottem. Dnes v noci si budou hrát na hledání podezřelého uprchlého vraha jménem Carlos Etana.

Scott si zapínal popruhy neprůstřelné vesty, když se z velitelského postu přiblížil Paul Budress. Byl jedním ze zkušených trenérů jednotky psovodů K-9.

„Nějaká ženská zahlídla chlapa, který odpovídal po-

pisu Carlose Etany. Možná budeme mít pachovou stopu.“

„Paráda. Jsou tady všichni?“

Maggie měla být jediný vypuštěný pes, ale Budress a dva další psovodi jim měli s pátráním pomoci. Civilisty a ostatní strážníky už z oblasti odvolali.

Budress odplivl hnědou slinu zbarvenou tabákem.

„Čekají uvnitř.“

„Tak ten mejdan rozjedem.“

Scott si připnul Maggiinu vodící šňůru a vydal se za Budressem do čtvrti, kterou měli prohledat. Ulice a dvorky byly opuštěné, ale v oknech stáli lidé a zvedali do náruče děti, aby se podívaly na policejního psa, zatímco jim nad hlavami burácelo hlášení z vrtulníku a tříštilo se ozvěnou po celé čtvrti. Zpráva žádala obyvatele, aby zůstali ve svých domovech, a varovala podezřelého, že má minutu, aby se vzdal, než bude vypuštěn policejní pátrací pes. Vysílání bylo tak hlasité, že Scottovi připomnělo scénu z filmu *Apokalypsa*, kde do zběsilého útoku amerických vrtulníků na vesnici rebelů hřměla Wagnerova *Jízda valkýr*. Opakovali hášení už podruhé, jak v angličtině, tak ve španělštině.

Budress si zacpal uši.

„Kolikrát tě musíme varovat, než tě budeme moct zavřít, ty parchante!“

Evanská s Petersem čekali hned za rohem na příjezdové cestě. Scott zdvihl dlaň a psovodi jim udělali místo.

Evanská ho seznámila s tím, co se dozvěděla od svědkyně.

„Paní říkala, že nějaký Hispánec běžel tudy po cestě a pak pokračoval přes plot. Dlouhé vlasy, černé tričko s lebkou. Rozhodně náš chlap.“

Když se čtveřice policistů přiblížila k nízkému plotu porostlému břečťanem a popínavou růží, vytáhla baterky. Země a keře byly poseté čerstvě utrženými lístky a ulámanými větvičkami. Scott si prohlédl trávník za plotem

a spatřil vytržené drny v místě, kde někdo podklouzl, zřejmě když nabíral rychlost. To byla výhoda, kterou nečekal.

Maggie byla vycvičená ve vyhledávání nespecifického lidského pachu, ale hledání nespecifického pachu bylo pomalé a metodické. Scott by ji musel vést od jednoho dvorku ke druhému, kolem všech domů a garáží, a dohlédnout, aby očichala všechna místa, kde by se mohl schovat člověk. Konkrétní pach jeho plán měnil. Pokud se Maggie podaří zachytit Etanův specifický pach, Scott ji nebude muset vodit od domu k domu. Maggie by mohla sledovat Etanův pachový kužel rovnou ke kořisti.

„Vypadá to dost dobře. Jste připravení?“

„Pusť se do toho, brácho.“

Scott se svezl na kolena a podrbl Maggie na hlavě. Vysoký, mazlivý tón hlasu znamenal pochvalu a hru. Příkazovací hlas byl pevný a silný. Scott promluvil mazlivě.

„Chceš si hrát, holčičko? Chytíš nám syčáka, Maggie?“

Maggie se vrtěla a otírala se o něj. Uskočila od něho a hned se vrhla zpátky. Tohle byl lov a lov znamenal hru. Maggie si chtěla hrát.

Scott se zvedl a promluvil hlubokým hlasem.

„Lehni.“

Maggie klesla na břicho. S ušima nastraženými dopředu mu zírala do očí. Tohle byla při výcviku jejich startovní pozice.

Scott ukázal na plot.

„Maggie, hledej. Hledej, syčáka, holčičko. Hledej.“

Maggie sledovala jeho gesto a rozběhla se k břečťanu.

Scott studoval její chování a řeč těla, jak očichávala listy a půdu pod keři a vzduch kolem rostlin. Maggie chápala, že Scott po ní chce, aby našla a určila nejsilnější lidský pach v místě, na které ukázal. Když napřímila ocas a dotkla se tlapou plotu, Scott věděl, že pach objevila. Vytáhl pistoli, otevřel branku v plotu a následoval ji.

„Maggie, hledej. Najdi ho.“

Budress a ostatní prošli za nimi a volně se rozptýlili do

rojnice ve tvaru V. Nad nimi proletěl reflektor nightsun, zalil je bílým světlem a zase zmizel a ponořil je do temnoty.

Maggie baterky ani světlomet nepotřebovala. Běžela přímo kolem zrezivělé houpačky, skrze živý plot a na další dvorek.

„Má stopu,“ volala Evanská. „Koukněte na ni!“

Maggie sledovala stopu po trávníku na sousední přilehlý dvorek. Náhle se zdálo, že ji ztratila, ale pak zvedla čenich vzhůru a zůstala stát přímo před hradbou plotu. Scott zkontroloval, zda na druhé straně nejsou psi a nehrozí nebezpečí, pak ji nechal plot přeskociť, a následoval ji. Zúžený prostor kolem plotu přinutil Budresse a ostatní, aby se srovnali do řady za sebe, ale za plotem se opět rozestoupili.

„Zpomalte,“ zavolal Budress.

Scott proběhl s Maggie pod přístřeškem pro auto, křovím, pak pod velkou kovovou markýzou a dalšími keři na dvoreček zakrytý košatým hruškovcem. Ocítl se před malým, prkny pobitým domkem, který se krčil pod velkým stromem. V oknech se nesvítilo a rozložitá koruna stromu utápěla dům v temnotě.

Scott zapnul baterku přesně ve chvíli, kdy z domku vyšel dobře oblečený běloch středního věku, se světlou pletí, nakrátko zastřiženými vlasy, na sobě vycházkové kalhoty a sportovní sako. Překvapením nadskočil a Maggie se vrhla se štěkotem vpřed.

Scott ji okamžitě odvolal.

„Maggie, zpět! Ke mně!“

Maggie se mu vrátila k boku, ale muž byl očividně otřesený.

„Co se proboha děje? Co tady vzadu děláte?“

„Vraťte se prosím dovnitř, pane. Pronásledujeme v okolí podezřelého.“

„A co to má být s tou helikoptérou? Mám z ní nervy nadranc.“

„Jděte dovnitř, pane. Prosím.“

Muž se zatvářil uraženě, ale vrátil se do domu.

Scott slyšel, jak cvakl zámek dveří, a pohladil Maggie po krku.

„Taky mě k smrti vyděsil.“

Budress se prodral živým plotem, rychle následován Evanskou a Petersem.

„Kdo to tu mluvil?“

„Civilista. Vydělali jsme ho.“

Budress si zprudka odplivl.

„Pojďme, naved' ji zpátky na stopu.“

Scott se vrátil s Maggie k plotu a ukázal na zem.

„Hledej, holka. Hledej. Hledej, hledej, hledej.“

Maggie se rozběhla ke dveřím a rozštěkala se.

Scott ji zavolal zpátky.

„Ne tohohle, zlato. Toho druhého syčáka.“

Znovu ji zavedl k pachové stopě a přikázal, ať hledá.

Maggie se vrhla přímo ke dveřím.

Scott pocítil příliv adrenalinu.

„Paule, je tady. Etana je uvnitř.“

Scott okřikl Maggie, aby přestala štekát, a postavil se vedle dveří. Budress vysílačkou ohlásil situaci a Evanská a Peters se rozestoupili k rohům domku.

Scott zabušil na dveře.

„Pane, otevřete. Policie. Prosím, otevřete.“

Muž neodpověděl.

Scott posvítíl baterkou do mezery mezi okenním rámem a roletou. Uvnitř ležel na pohovce rozvalený mladík v černém tričku. Na tričku měl bílý obrázek lebky, ale část lebky se červeně leskla a mladíkův obličej byl pokrytý změtí krve, kostí a vlasů.

Scott cítil, jak se mu zrychlil tep, když stiskl vysílačku.

„Podezřelý uvnitř, potřebujeme posily. V domě ještě jeden podezřelý, běloch, padesát, sportovní sako.“

Ještě mluvil do vysílačky, když si uvědomil, že by muž ve sportovním saku mohl utéct předními dveřmi.

„Paule, předeď!“

Scott doběhl na přední dvorek ve chvíli, kdy běloch v saku přebíhal ulici, ale z druhé strany ulice někdo zakřičel, a Scott se ohlédl. Spatřil dalšího muže, jak se k němu žene se třemi policisty v závěsu. Scott zvedl zbraň a cizí muž se okamžitě zastavil a mávl rukou směrem k prchajícímu ve sportovním saku.

„Vyběhl odtud muž! Tamhle! Utíkal přes ulici!“

Scott na něj volal a modlil se, aby neudělal nějakou pitomost.

„STÁT! Ani hnout!“

Jeden z policistů, kteří běželi za tímhle člověkem, zavolal:

„Je to civilista. Ten muž je civilista!“

Scott spustil pistoli a odklusal zpátky za Budressem.

„Ten chlap, kterého jsem viděl, zdrhnul. Pronásledují ho policisti.“

Budress posvítíl baterkou do okna a pak přistoupil ke dveřím.

„Kašli na něj. Ten kluk je buď mrtvý, nebo umírá. Musíme dovnitř.“

Budress odstoupil ode dveří a zprudka kopl nad kliku. Dveře se rozletěly a Scott vypustil psa.

„Chyť ho, holka. Chyť syčáka.“

Maggie vtrhla do domu.

Scott běžel dovnitř za ní, zbraň připravenou před sebou. Zkontroloval kuchyň a přesunul se do obývacího pokoje. Maggie stála těsně u mrtvolu a štekala, aby dala Scottovi najevo, že našla svou kořist.

Budress odkopl od těla pistoli.

„Jděte dál, vyčistěte dům.“

Scott navedl Maggie do chodby. Koupelna a malá ložnice byly otevřené, ale dveře na konci chodby zavřené. Maggie rychle nasávala vzduch a čenichala, mýjejíc koupelnu a ložnici, ale u zavřených dveří zpomalila. Zdálo se, že dveře chvíli zkoumá, pak klesla na břicho

a zůstala na ně nehybně zírat. Scott viděl, jak jí pracují nozdry, ale neštěkala, jako kdyby byl uvnitř domu někdo další.

„Přední část domu čistá,“ hlásil Budress. „Co našla?“

„Nevím. Co je to za smrad? Chemikálie?“

„Chlorový čistič. Dráždí mi to oči.“

Scott se přiblížil k Maggie. Pyšně se na něj podívala a zavrtěla ocasem, ale zůstala ležet na břiše. Scott ještě nikdy předtím neviděl, že by varovala tímhle způsobem.

Budress zakřičel:

„Policie. Otevřete dveře a ustupte od nich. Hned!“

Scott přitiskl ucho ke dveřím, ale nic neslyšel. Pokrčil rameny. Budress ukázal na dveře a kývl.

Scott zprudka otevřel a posvítil do pokoje.

Budress za ním zašeptal:

„Připoutej si ji, brácho. Ať nechodí dovnitř.“

Scott si připnul Maggiinu vodící šňůru a promluvil do vysílačky.

„Jsme v domě. Nepřibližujte se. Opakuju, nepřibližujte se.“

Z rádia zapraskal hlas velitele zásahu.

„Co se sakra děje? Popište situaci.“

Scott si nebyl úplně jistý, jak to vysvětlit.

„Výbušniny. Je tu tolik výbušnin, že by to mohlo vyhodit do vzduchu celou čtvrť.“

Scott se koukl na Budresse, který ho gestem poslal z domu.

„Padáme odsud, Scotte. Zatraceně, ať už jsme pryč.“

Scott se svým psem rychle zamířil z domu.

4

Pan Rollins

Přerušovaný dešťík posázel přední sklo diamanty. Sklo se orosilo párou jeho těla, proto pustil naplno větrák klimatizace, ale zápachu chloru, který stále cítil v nose, se nezbavil.

Pan Rollins seděl v autě tři bloky od uzavřené čtvrti, otíral si z tváří kapky deště a snažil se zkrotit své emoce. Teď bylo důležité uhrát to tak, aby vyřešil svůj největší problém.

„Poslal jste ke mně naprostého idiota, Eli. Policie ho sledovala až do domu.“

„Počkejte, počkejte. Carlose?“

„Ten váš blbeček přivedl policajty až do mého domu. Dostali ho. Pravděpodobně už nás práská.“

„Vy jste sjetý.“

„Byl byste rád, kdybych byl.“

Eliho hlas se přiostril a jeho přízvuk začal být zřetelnější.

„Mluvte tak, abych tomu rozuměl. Co se mi to snažíte nakukat?“

Pan Rollins sledoval, jak vrtulník prořízl tmou jen pár bloků odtud. Stále byli na lovu, jenže teď lovili jeho.

Eliho hlas zněl ledově.

„Tohle nebudu opakovat dvakrát. Dejte mi k telefonu Carlose.“

Eli byl nebezpečný muž, ale pan Rollins se ho nebál. Pod tímhle a dalšími jmény spáchal pan Rollins řadu loupeží, ozbrojených přepadení i únosů, než si uvědomil, že víc peněz může vydělat nakupováním a prodáváním toho, co nakradou ostatní. V minulosti byl třikrát souzen za závažný trestný čin a ve vězení si odseděl dva tresty. Zavraždil sedm lidí včetně svého švagra a pokaždé, když se seznámil s kupcem nebo prodejcem, byl připraven vraždit znovu. Ale tentokrát zvýšil hlas.

Měl to naplánované a postupoval podle plánu. Jako vždy.

Pravidla.

„Nemůžu, Eli. Poslouchejte, co vám povídám. Mají ho fízlové.“

„Myslíte to vážně?“

„Policie ho sledovala. Pěšáci, vrtulník, psi. Krvácel a plácal nesmysly. Myslím, že je mrtvý. Málem jsem odtud nestihl utéct.“

„Vy to myslíte vážně.“

Už žádné otázky.

„O dům jsem přišel. Už se tam nemůžu vrátit. Všechno, co bylo v domě, je pryč. Všechno mají fízlové.“

Eliho hlas zněl najednou polekaně. A to bylo dobře.

„Já ty věci potřebuju.“

„Příště pošlete někoho šikovnějšího, než byl Carlos.“

„Tohle nepočká. Mám domluvený termín.“

„Všechno je pryč, Eli. Krucinál, já jsem přece Carlose neprosil, aby ke mně přivedl fízly.“

Rollins se odmlčel, aby si Eli mohl spočítat, co ztratil. Eli nestihl domluvený termín a nestihne ho zas, pokud nenahradí věci, o které přišel, a nezíská zboží, které potřebuje. Čas mu běží, a proto bude potřebovat pana Rollinse.

Ani jeden skoro minutu nepromluvil a nakonec Eli ustoupil.

„Co ten materiál, který jste dnes testovali?“

„Co s ním?“

„Je pravda, co prodejce tvrdil?“

„Můj chemik říká, že ano. Provede ještě další testy, ale je to tak, Eli. Nedá se vysledovat k výrobci, distributorovi ani zprostředkovateli.“

„Nic takového neexistuje.“

„Chemik tvrdí, že ano.“

Eli váhal, přemýšlel.

„Můžou ho dodat hned?“

„To nemyslíte vážně. Ze zpráv se dozvědí, co se dneska stalo, a už nikdy se mnou nebudou chtít nic mít. Tenhle obchod je minulost.“

„Přesvědčte je. Koupím všechno, co mají.“

„Upřímně, Eli, právě teď řeším mnohem závažnější problém, než je tohle.“

„Jaky?“

„Viděl mě fízl od K-9. Posvítil mi do obličeje baterkou a mluvili jsme spolu. Může mě s tím domem spojit.“

Eli znovu zmlkl, což bylo podle pana Rollinse dobré znamení. Eli už zase počítal, tudíž by se měl dostat k nevyhnutelnému řešení.

„Poznal byste ho, kdybyste ho viděl?“

„Ano. Rozhodně.“

„Potom navrhuju, že bychom si mohli navzájem vypo-moct. Kolik materiálu má chemik u sebe?“

„Dvě stě gramů nebo tak nějak. Nic moc.“

„Dost na to, aby se váš problém vyřešil. Pokud vyřešíte ten můj.“

„Poslouchám vás.“

„Promluvíte si s prodejcem?“

„Ano.“

„Potřebuju, aby to bylo co nejdřív.“

„Já taky. Můj problém se musí dát do pořádku okamžitě.“

„Uděláme to zítra.“

Pan Rollins spustil telefon do klína. Sledoval, jak ko-